

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«*Ἡ Ὀχλοκρατία*». — Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐδόθη τὸ τρίπρακτον ἱστορικὸν δράμα τοῦ κ. Ἀσπρέα «*Ἡ Ὀχλοκρατία*». Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ, παρμένη ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Γεωργίου, χαρακτηρίζει μίαν ἐποχὴν, ἣ ὁποία ὁμοιάζει κατὰ πολὺ τῆς σημερινῆς. Ὁ λαὸς ζητεῖ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας παρακινούμενος ἀπὸ ὀλίγους ἐξηγμένους, ὧν τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν τῆς φιλοπατρίας, ἐκμεταλεύονται διάφορα πρόσωπα ἐνεργοῦντα κατ' ἐντολὴν τῶν κυβερνήσεών των, συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον των. Αἱ διάφοροι δυνάμεις, ἔχον ἐγκαταστήσει ἐν Ἀθήναις ἀνεπισημους ἀντιπροσώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰς κυρίας, ὡς ἡ κόμησα Δανεσκιόλι καὶ οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς περὶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίστασιν, συμπίπτουν πρὸς τὰ τῆς πατρίδος των, ἀφίνοντες νὰ ἐννοεῖται, ὅτι ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν τους, θὰ κατωρθώσῃ νὰ ἐκκληρώσῃ τὰ ἔθνη καὶ ἰδεώδη της. Ἡ Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις, εὐρίσκειται διχασμένη, ὁ λαὸς ἔχει ἐξεγερθεῖ ὑπὲρ τοῦ πολέμου καὶ ὁ Βασιλεὺς περιστοιχιζόμενος ἀπὸ πατριώτας διαφόρων ἀντιλήψεων, πάσχει ἐσωτερικῶς, διότι ὁ λαὸς του δὲν ἔχει ἀκόμη ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ ἰσχυροί, μᾶς ὑποστηρίζουν, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸ συμφέρον των, εἶτοιμοι νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν τὴν πρώτην στιγμήν. Ἐφ' ὅσον δὲ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν ὀρίζοντα δὲν διακρίνεται ἀκόμη τίποτα τὸ σαφές, ἡ Α. Μεγαλειότης διστάζει, ἀναλογιζομένη τὰς συνεπειὰς ἐνὸς παρατόλμου κινήματος.

Τὸ ἔργον ἐκτελούμενον, ἀπέδειξε ἀπὸ πράξεως εἰς πράξιν, μίαν ὑπόθεσιν ἀξίαν ἱστορικῆς μελέτης καὶ ὄχι θεατρικοῦ ἔργου. Ἐκτυλισσόμενον δὲ εἰς ἐπιφυλλίδα ἐφημερίδος, δύναται νὰ μᾶς δώσῃ ἀρκετὰς συγκινήσεις, καὶ νὰ προκαλέσῃ ἱερὸν ῥίγος εἰς κάθε Ἑλληνικὴν καρδίαν, παρουσιάζον τὸν ἀειμνήστου Βασιλέα μας, πίνοντα ἕνα ἀπὸ τὰ πικρότερα ποτήρια, μὲ τὰ ὁποία τὸν ἐποτίσαμεν, κατὰ τὴν μακρὰν βασιλείαν του, τὴν τόσον εὐτυχῆ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Καίτοι τὸ ἔργον ἐξεταζόμενον ἀπὸ θεατρικῆς ἀπόψεως, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σταθῇ, ἐν τούτοις, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιμελείας μεθ' ἧς τὸ ἀνέβασεν ὁ θίασος τῆς Δδος Κοτοπούλη ἐπαίχθη ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν, πλέον τῆς μιᾶς ἐβδομάδος.

Αἱ ἐμφανίσεις ὄλων τῶν ἠθοποιῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος ἀναπαριστοῦσε κ' ἕνα ἱστορικὸν πρόσωπον, ἦσαν κατὰ τὸ δυνατόν τέλειαι. Ὁ κ. Φιλιππίδης, ἐὰν δὲν εἶχε τόσον ὀρθίους ὤμους, θὰ μᾶς εἶδιδε τὴν τελειωτέραν εἰκόνα τοῦ ἐθνομάρτυρος Βασιλέως. Ἐν τούτοις, καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ψέξωμεν εἰς αὐτό, διότι δὲν ἦτο δυνατόν καὶ νὰ παραμορφώσῃ τὸ σῶμα του, ὥφειλε νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφορᾶς. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὠμιλοῦσε τὴν Ἑλληνικὴν κάπως ἄτονα καὶ ψευδίζων, μέχρι δὲ καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν δὲν κατώρθωσε νὰ προφέρῃ καθαρὰ τὸ δ καὶ τὸ θ.